

ANGELČEK

Cvetko Gorjančev:

Ob igri.

Mimica,
Tinica,
Anica —

v kolu stojimo tri.

Tinica, ti imaš plave oči,
Mimica, ti imaš kitičice črne,
Anica, ti imaš zobke srebrne —

Mimica,
Tinica,
Anica — tri,
Tinica naju lovi.

Ivan Langerholz:

Šola lepega vedenja.

10. Pri jedi.

Tudi jesti se bomo učili v šoli lepega vedenja. Pravzaprav ne jesti, ampak lepega vedenja pri jedi.

Jemo navadno pri mizi. Tudi, če ješ kosček kruha ali jabolka, jej najrajši pri mizi, ne pa kje na sredi hiše. Kruha ne trgaj kar z zobmi; ravnotako ne grizi z njimi jabolk. Kruh lomi in posamezne kosčke nosi v usta, jabolka pa lepo z nožem razreži. Če ješ sadje, ki ima koščice (češnje, češplje in dr.), koščic nikar ne požiraj. To je nevarno, pa tudi znak prevelike požrešnosti. A tudi po sobi pešk ni treba metati! Položi jih na krožnik ali v kako drugo primerno posodo, ki jo imaš poleg sebe.

Zjutraj, opoldne in zvečer ponavadi molimo pred jedjo in po jedi. Ali ti tudi? Marsikje to lepo navado opuščajo, kar pa ni prav. Živina naj le je, ne da bi prej molila, človek pa ne sme! Um ima.

Pri jedi ne bodi kakor boštanjski Janez Nemiren, ki zdaj brca z nogami, zdaj gleda okrog sebe, pa ga prime tudi ta bolezen, da govori ali pa se smeje ravno takrat, ko ima polna usta žgancev. Pa kopanjskega Jožeta Požrešen tudi ni posnemati. Ta bi se rad kar hitro najedel, pa nosi v usta prevelike kose — parkrat jih prevrže po ustih, pa jih hitro odpravi želodcu v nadaljnjo obdelavo. Hito požirati in z zobmi jedi premalo premleti, pa ni zdravo. Kjer je navada, da vsi zajemajo iz ene sklede, nosi tak Jože Po-

žrešen vedno prepolne žlice; zato pa vidiš od sklede do njega celo dolgo rajdo potreseno z odpadki jedi. Kako je to grdo! Zlasti, če pride na mizo kaj boljše — oh, kako tak človek hiti, da bi se preveč ne zamudil! In če je jed tudi prevroča, mu nič ni mar. In koliko zbaše vase! Dokler ni vreča polna, mora nakladati. Drugega dne je pa bolan: trebuh ga boli, glava ga boli. To morate pomniti: prehitro jesti, prevroče jedi jesti, preveč jesti, je zdravju škodljivo.

Tudi ni lepo, če kdo prevroče jedi piha. Posebno, če kdo piha z vso silo, tako da leti okrog njega. Ako je jed prevroča, malo počakaj; saj menda nisi tako lačen, da bi medtem umrl.

Kjer je pa v navadi, da jedo s krožnikov — in to je že tudi marsikje na kmetih navada — pa nikar ne posnemajte tistega, ki se mu pravi France Nepočakan. Če ne dobi prvi svoje jedi na krožnik, se pa šobi in cmeri. Včasih hoče naložiti kar s svojo žlico ali pa zgrabiti meso kar z lastnimi vilicami, čeprav so mu mama že najmanj desetkrat povedali, da je to nedostojno. Tudi si vedno izbira največje in najboljše kose iz sklede, pa jezno in poželjivo gleda, kaj bodo naložili drugi na svoj krožnik. Najprimerneje bo, če starši otrokom razdelé jed na krožnike oziroma v skodelice.

Pri jedi pazite na obleko, da je preveč ne pomažete. Pa tudi umazani ne sedajte k mizi, zlasti še takrat ne, če so pri isti mizi tuji ljudje. Kar z rokami segati v skledo, kakor ponekod jedo salato, je jako grdo in nedostojno.

Jemo z žlico ali pa z vilicami v roki. Glej, kako boš žlico držal! Kakšen Tone Neroda jo drži včasih z vsemi petimi prsti, kakor bi bil v strahu, da mu zdajdaj pade iz roke. Marsikdo pa naklada

jedi tudi na nož, nabada jedila na noževo konico in jih tako nosi v usta. Ali je to lepo? Nož vendar ni jedilno orodje. Pa tudi nevarno je tako početje: lahko se urežeš. Vilice v levico, nož pa v desnico, tako, praviijo, da je najprimerneje jesti.

Z jedilnim orodjem se pa tudi nikar ne igrajte in ne razbijajte z njim po mizi. Če treba kaj razrezati, ne držite vilic preveč pokonci, sicer bodo izpodletele, meso ali štruklji bodo šli pa rakom žvižgat pod mizo, a pod vilicami bo zacvililo, da bo šlo tebi in drugim skozi ušesa.

Če se ti kaj zatakne med zobe, nikar ne segaj z nožem v usta! Dobodi ali pa si prireži zobotrebec, deni roko pred usta in si osnaži zobe.

Včasih je videti, da so knjige iz šolskih knjižnic vse polne krušnih drobtin. To je znamenje, da učenci bero in zraven kruh jedo. Zato je pa tudi toliko knjig raztrganih in razmesarjenih. Prav, če radi berete; drobtin pa nikar ne potresajte po knjigah, še manj pa pustite v njih!

Rozika Sladkosnedica ima pa to navado, da briše krožnike s kruhom ali celo kar obliže. Zlasti, če je bila na krožniku pečenka, ali če je bilo na njem kaj sladkega. Seveda je krožnik potem snažen in lep, kakor je; navada, ki jo ima Rozika, je pa prav grda, zato je ni priporočati.

Še par besedi o pijači!

Dokler nimate praznih ust, nikar ne pijte! Jestti in piti hkrati, je nevarno, lahko bi se kateri zadušil.

Če si pa jedel gorka jedila, ni zdravo za zobe, če piješ nato mrzlo pijačo. Malo potrpi, da se zobje ohlade, pa bo za zobe boljše.

Najboljša pijača je voda in mleko. Nikar ne segajte po opojnih pijačah, zlasti po žganju nikdar!

Kadar ti je vroče, ne pij nobene mrzle pijače. Le malo zatajevanja je treba, pa si boš ohranil zdravje, sicer je boš pa zapravil,

H koncu vam še enkrat priporočam zmernost v jedi in pijači. Zmernost je zdravje, nezmernost je smrt. Iz jedi in pijače se nikoli ne norčujte; to delajo presiti ljudje, ki nočejo vedeti, da je vse božji dar, in ne pomislijo, koliko se je moral drug človek truditi, da more on te darove uživati. Varujte se sladkosnednosti!

Tako! Kaj bi bilo, ko bi prišel med počitnicami enkrat k vam na dom pogledat, kako kaj izpolnujete to, kar ste se naučili v šoli lepega vedenja? Ali bi bil vesel?

(Nadaljevanje.)

Žaras Vasiljev:

V ajdi.

Ko Velika gospojnica
približa se,
pobožno kmetič sred polja
pokriža se.

Že bela ajda tupatam
vzcvetela je;
čebela rádosno v svoj hram
zletela je.

In pravila je družbi vsi,
da vé za cvet,
ki belkast je in malo rdí
in hrani med.

Čebele se čudile so
in šle v polje:
medu pijane bile so —
kot strup hudé.

J. E. Bogomil :

Naše igre.

Ko smo mi gor rasli,« tako so pričenjali častitljivi stari oče Blažonov svoje pripovedi iz lepih mladih dni.

»Ko smo mi gor rasli, je bila telovadba še precej v povojih. Ali takole brez nje pa tudi nismo čisto bili.

Pozimi smo se sankali in drsali po ledu, da se je vse kadilo. Pa ne kakor tisti Nace Medja — Vrtčevi čitatelji se ga morda še spominjajo — ki se je sankal na sodovih dogah. O ne! Sani smo naredili sami iz smrekovega lesa, pa okovane so bile, če ne z drugim, pa s kakšnim starim, zavrženim obročem. Ko se je rja enkrat malo izbrusila, ali je šlo na njih dol po Nandetovem klancu!

Prišla je pa pomlad. Prijetno solnce je vse izvabilo na prosto: ljudi iz hiš, travo in cvetje pa iz zemlje. Tiste dni smo se pa zbirali najrajši na Erbežnikovem vrtu. Stara mati ondi — Bog ji daj dobro v nebesih! — so varovali otroke domala iz vse vasi. Dečki smo skakali čez »kozla«. Skakati je bilo naše posebno veselje. Če smo se pa hoteli loviti, smo se igrali »jastreba in golobe«. Če smo hoteli pa spet malo zatajevanja, smo se pa »vagali«. Kdor se je namreč smejal, je bil obsojen v pekel; kdor se pa ni smejal, je smel v nebesa. Pa se je bilo težko premagovati. Vsi smo se namreč radi smejali tistemu, ki je prišel na poizkušnjo.

Deklice so bile pa najrajši pri stari materi. Včasih so nam pa pele. Ko je bilo pa že več cvetja

po vrteh, so pa spletale vence in z njimi venčale Marijino podobo v hiši. Če jih je bilo več, so stopile tudi v kolo, vrtele se počasi naokrog in pele :

»Mičica naša
ima dva raša,¹
šolničke dvojne,
strgane obojne.«

Včasih pa tisto :

»Ringa ringa raja,
mucka pa nagaja,
kužek naš pa pleše,
da se vse kreše.«

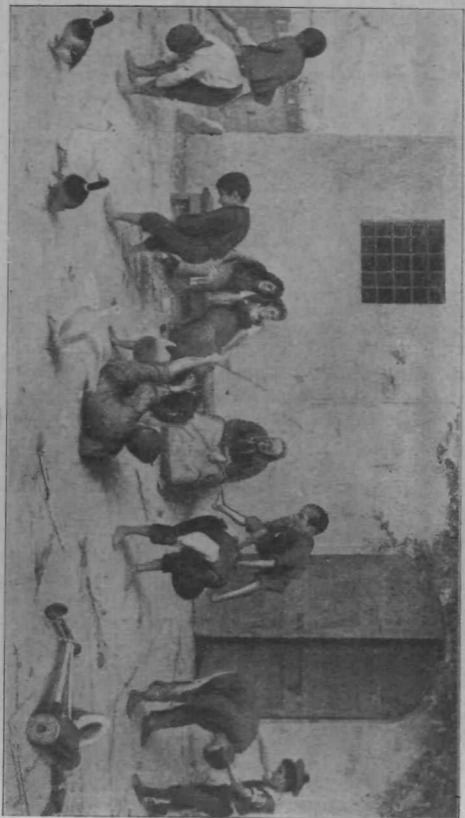
Dobra stara mati so nas pa venomer hvalili :
»O fantje, kako ste pridni ! O punčke, kako ste pridne ! Kako vas imam rada !«

Ko so pa kosili seno in so ga spravili v svisli, so se pa pričele pri nas nove vaje. Zlezli smo v svislih visoko na tramove, da smo skakali v rahlo nametano seno. Erbežnikovim je bilo to všeč, ker smo jim brezplačno potlačili seno ; nam pa tudi, ker smo utrujeni zvečer slajše zaspali.

Pa kako smo znali mi skakati ! Košarjev Janez je znal »zlatega vola pobiti«. Skočil je s trama, pa v zraku se je prevrnil čez glavo in je zopet priletel na noge v seno. Tak je pa predrzen skok ! Nikar ga ne poizkušajte, tudi na senu ne !

Najbolj nevarna pa je bila naša telovadba v tistih dneh, ko je zorelo sadje. Tiste dni smo se pa poizkušali v plezanju. Plezanje sicer ni nevarno, v nevarnost smo zašli šele doma. Pri plezanju namreč veliko trpe hlače in drugo. In ko smo prišli domov razcefrani in

¹ Raš = raševina je neka vrsta blaga za obleko.

»Dečki smo skakali čez »kozla«,«

oguljeni, da je vse cvetelo na nas, je bil doma račun včasih odsile grenak. Na očeh, na ušesih in še kje drugod so se poznali sledovi takega hentanega računanja.

Takole je bilo s telovadbo, ljubi otroci, tiste dni, ko smo mi gor rasli!

Mlinar in cesar.

Enkrat si je dal en mlinar napisati zunaj na zid: Jaz živim brez skrbi. Pa se je cesar pripeljal mimo, pa je videl to napisano in je velel, naj mlinarja pokličejo prédenj. »Kakó si daš ti to napisati, da živiš brez skrbi, ko še jaz ne živim, ki sem cesar?« Mlinar mu odgovori: »Saj sem bogat, pa lahko živim brez skrbi!« Cesar mu reče: »Ker živiš brez skrbi, ti bom pa jaz nekaj naložil, da mi boš premislil.« In mu dá troje vprašanj, na katera mu mora odgovoriti čez leto dni: Kako daleč je v nebesa? — Koliko mene ceniš? — Kaj si jaz zdaj mislim? —

Mlinar je zdaj mnogo premišljeval in je bil žalosten. Vpraševali so ga, zakaj je zdaj tak, in kaj mu je, pa ni hotel ničesar povedati.

Tedaj se je približalo leto, in on še ni vedel na vprašanja odgovora. Bil je pa pri njem njegov brat za ovčarja. Temu je pa vendar razodel, kaj bi moral vedeti, pa ne vé. Brat mu reče: »Daj ti meni svojo obleko, bom pa jaz šel pred cesarja in bom že prav povedal.« Pa res pride pred cesarja in cesar ga vpraša: »Kako daleč je v nebesa?« — On mu pa reče: »En dan. Ker Jezus, ko je na križu visel,

je rekel razbojniku na desnici: Še danes boš z menoj v raj.« —

»Koliko ti mene ceniš?« — Ovčar mu reče: »Jezus, naš Bog, je bil prodan za trideset srebrnikov. Vi ste pa prvi za Bogom, torej ste vredni samó devetindvajset srebrnikov.« —

»Kaj si jaz zdaj mislim?« — Ovčar mu odgovori: »Vi si mislite, da sem jaz mlinar; pa jaz nisem; jaz sem samó njegov brat.« — Cesar je ovčarja obdaril. Mlinar je potem spet srečno živel s svojim bratom doma. (Novice 1875.)

Franjo Neubauer:

Otrokova tožba.

Sad na veji rumení,
kmalu, kmalu dozorí.
A drevesce moje ni —
to boli!

Med diší — o, vem jaz zanj:
tam za hlevom poln je panj.
To bi se ga jaz najél,
ko bi smel!

Kar je lépo, kar diší,
kar je sládko — moje ni!
Kaj na svetu je hudó,
če ni to?

† Marijina cvetka.

To vam je bilo veselje, ko se je po daljši bolezni zopet vrnila v šolo Ivica, ena najbolj pridnih učenk! Hrupen pozdrav, prisrčen sprejem! Hudo špansko bolezen je prebolela Ivica. Upati je bilo, da bo odslej zopet pridno obiskovala šolo, ki ji je bila tako pri srcu. Saj so bile še v bolezni njene misli več v šoli nego doma. Ivica je res vsa živela za šolo. Na nobena vprašanja ni ostala dolžna, dolžnost ji je bila vedno sveta. Ko bi vi videli njene zvezke! Kako lepa pisava, lična oblika, naloge izvršene do natančnosti! Součenke so ji bile sestrice; napram vsaki je bila vljudna in prijazna. Posebno je dičilo Ivico to, da nikdar ni govorila o svojih součenkah kaj slabega. Njeno blago srce je videlo na njih le dobro.

Pa skromna je bila kot vijolica. Dasi iz ugledne rodbine, nađarjena, prikupljive vnanjosti, vendar ni iskala nikjer prednosti in pohvale. — Kako pa je šele čislala in ljubila svoje učiteljice! Že njih želje je uganila in izpolnila. V njenem nedolžnem srcu je pa gorela posebno ljubezen do nebeške Matere. Takoj, ko je vstopila v vadnico samostanske šole, je prosila za vsprejem v »Marijin Vrtec«. Kdo bi si bil mislil, da bo ta cvetka »Vrtec« tako kratko krasila! Ali ni to pomenljivo: sobota — Marijin dan — je bil njen rojstni dan in njen zadnji življenski dan. Kolikokrat je videla večna luč to pridno deklico pred tabernakelnom in pri angelski mizi! Večkrat se je zjutraj zarana odpravila z doma in hitela v cerkev uživat angelski kruh.

Natihem je včasih zvalila s seboj tudi mlajšega bratca. Tako se je vonj te cvetke razširjal doma in v šoli. Zato pa je nebo zahrepenelo po njej. Koncem velikega tedna se je počutila zelo slabo. Leči je morala, in radi srčnega vnetja se je bilo bati najhujšega. Po resni zdravnikovi izjavi so dobri roditelji poskrbeli tudi za njeno blago dušico.

V težkih zadnjih urah jo je mučila huda žeja. Mamica, hoteč ljubljenci olajšati trpljenje, ji je kanila na jezik nekaj kapljic finega konjaka. A ko je deklica začutila opojno pijačo, je ni zaužila, tako da ji je morala mamica zbrisati tekočino raz jezik. Tudi v največjih mukah ni hotela Ivica prelomiti abstinenčne obljube.

Veliki soboti je sledila težka noč, za Ivico in za roditelje res — velika noč! Že v prvih urah velikonočnega jutra je priplul smrtni angel k posteljici nedolžne deklice, pritisnil na njeno čisto čelo poljub ter ponese! to prelepo cvetko zmagoslavno vsta!emu Zveličarju.

Vsa v cvetju je ležala Ivica o velikonočnih praznikih na mrtvaškem odru. Žalostna novica o njeni smrti se je bliskoma razširila.

Na zadnji poti so jo spremljale na velikonočni torek tudi njene součenke in ji poklonile venec v znak ljubezni. Imela je prav lep pogreb.

Starši so ji hoteli izkazati še v slovo vso ljubezen, zato niso štedili stroškov zanjo.

Počasi se je pomikal mrtvaški voz z belo in z venci posuto krsto med sviranjem godbe proti Sv. Krištofu. Ob odprti družinski rakvi so pevci še enkrat zapeli pretresljivo žalostinko. Telesni ostanki blage Ivice so našli tih kotichek v deželi mrtvih, a njena dušica dom med angelci. Iz naših src pa se dviga k njej prošnja — molitev:

»Na srečnem božjem nebi —
oj, moli še za me!«

Zakaj sem postal Mladi junak.

Tovariši!

Veselilo nas je, ko smo brali v Angelčku Vaša pisma. Tudi v Preski nas je čez stoindvajset Mladih junakov. Jaz sem postal Mladi junak zato, ker nočem piti vina. Tudi se nečem valjati po cesti ali jo vsaj meriti. Mnogokrat so že našli pijanca v cestnem jarku. Pijanec se tudi tepe; ko pride domov, pa razsaja. Tudi kajenje mi jako smrdi. Lansko leto smo imeli Mladi junaki izlet k Sv. Katarini. Bil je jako lep dan. Tam smo se igrali in peli. Ob petih smo šli domov. Tudi letos bomo imeli kak izlet.

Anton Duhovnik,
učenc II. razr. v Preski.

Zakaj sem postala Mlada junakinja.

Tudi v naši šoli imamo družbo Mladih junakov. Tudi jaz sem se vpisala med Mlade junake. Pa zakaj? Najprvo zato, ker je pijančevanje tako grda reč in velik greh. Pijanec ne gre nikoli k sv. maši, ne k sv. obhajilu, ampak sedi vedno v krčmi in tam pije alkoholne pijače, zraven pa preklinja in ostudno govori. Drugič zato, ker je tam, kjer je mož pijanec, vse narobe. Ko pride zvečer pijan domov, razbija, vpije, da je joj. Ubogi otročiči se jočejo, ker se ga boje. Toda pijanec le ne odneha toliko časa, da vse razbije. In potem nimajo ne mize, ne stola, pri oknih je pa razbito vse steklo. Otroci nimajo ne obleke, ne hrane, nobene reči, samo bedo — revščino. Ubogi otročiči in usmiljenja vredna žena — mamica! Oh, koliko gorja je v družini, kjer je oče pijanec! Bog nas varuj kaj takega! Zato sem in hočem ostati ud družbe Mladih junakinj.

Ivica Hafner,

učenka II. razr. viš. sk. v Preski.

Marijin vrtec v Semiču.

Ljubi Angelček! Z veseljem Ti sporočamo, da smo tudi pri nas lani 30. novembra ustanovili »Marijin Vrtec«. Dečkov nas je 65, deklic pa 112. Shodov se zelo veselimo. Imeli smo že štiri. K spovedi in k sv. obhajilu gremo redno vsak mesec, bolj pridni še večkrat. Radi bi imeli tudi zastavo, kot jo ima Marijina družba, da bi šli pod njo za procesijo. Smo jo že naročili. Ker bo pa zelo draga, zato zanjo pridno nabiramo. Tudi eno igro smo priredili zanjo, tisto iz letošnega Angelčka: V afriškem sirotišču, ki je jako lepa, in »Klepetavi Mihec.« Naučila nas je gđc. Minka. »Angelčka« se jako veselimo. Ga radi beremo in rešujemo uganke in rebuse, ki so jako težki. Nežka Henigsman nas pa uči lepih pesmi. Porejemo jih pri shodih in vsako soboto pri litanijah. (Če boste le vedno tako pridni!)

Zgodba o malem sužnju.

Prečastiti pater Klaus iz Družbe očetov Svetega Duha poroča Klaverjevi družbi o nekem krščencu, ki ga je odkupil neki dobrotnik, sledeče :

Trinajstletni Kadšaki je bil rojen v Ugogo v vzhodni Afriki. Njegovi rojaki Vağogo so pastirski narod. Pečajo se pa nekoliko tudi s poljedelstvom. S svojimi sosedi Masaji, nekim drugim zamorskim plemenom, so vedno v vojnem stanju; a ne dajo se podjarmiti. Ker so Vağogo zelo izurjeni v boju s sulicami, se jih Masaji bojé napasti na odprtem polju; izkušajo jih torej zahrbtno iznenaditi. In pri nekem takem napadu je izgubil mali Kadšaki celo svojo rod-bino, sam pa je prišel v sužnost. Zdaj je moral pasti črede divjih Masajev. Če se je vračal na večer z njo domov in mu je manjkalo katere živali, ga je gospodar vselej strahovito kaznoval. Uboği Kadšaki je bil zelo slabotne narave in nikakor ni mogel obvladati črede trmoglavih oslov, ki rajši prenočujejo na prostem. Zato mu jih je ob svetlih mesečnih nočeh redno nekaj zaostalo na pašniku. Raditega ga je gospodar, ki je bil ropar in morilec, vsakokrat neusmiljeno pretepel. Ker je bil mali Kadšaki vsled takega ravnanja vedno bolehen, ga je gospodar nekoč prodal mimopotujočim Arabcem.

Novi gospodar je bil skoro belega obraza z dolgo sivo brado. Oborožen je bil z mečem in bičem in zato pač ni mogel vzbuditi v dečku zaupanja. Kadšaki je sklenil, da mu ob prvi priliki pobežne. Ko torej vidi v jutru drugega dne, kako sirovo ravná ta Arabec z ljudmi, in zapazi tudi verigo, v katero so uklepali uboge sužnje, se izmuzne iz množice, skrije v visoki travi in potem zbeži. In ni se ustavil prej, dokler ni imel karavane že daleč za seboj. Potem se potají v bližini reke med grmovjem in opazuje iz varnega zatišja svoje zasledovalce, ki pa kmalu izgubé sled za njim in se morajo vrniti brez plena. Proti večeru spleza Kadšaki na drevo, da se tako zavaruje pred divjimi zverinami. Od tu zapazi v daljavi ogenj. Zato sklene, da odide drugo jutro proti isti smeri. Na

svojo žalost najde ondi le zapuščeño taborišče. Skoro obžaluje, da je ubežal Arabcu. Kar zagleda ob' vznožju nekega drevesa sedeti bolno ženo, ki ga proši za požirek vode. Pripoveduje mu, da je tisti Arabec tukaj prenočeval ter zjutraj zgodaj odrinil naprej. Njo pa,

Misijsionar s svojimi zamorčki na potovanju.

ki onemogla vsled krutega ravnanja ni mogla dalje, so tu prepustili njeni usodi. Kadšaki prinese ženi v neki črepinji, ki jo je našel v taborišču, vode, pa poišče tudi sadežev za hrano sebi in bolnici ter naslednjo noč prebije na drevesu, pod katerim je počivala uboga žena. Nato se novega dne počasi po-

dasta na pot v taborišče Masajev, do katerih je žena poznala pot. Med potom srečata trumo Vandeborov, ki so iskali novih ugodnih prostorov za svoja bivališča. Ti ljudje so poseben rod med Masaji-zamorci; govore isti jezik in se žive od ropa in lova slonov in bivolov. Radevolje sprejmejo ženo in dečka ter ju odvedejo na oslih v svoje šotore, ki so bili blizu onega kraja, koder se je bil Kadšaki pred dvema dnevoma skrtil.

Pri novih gospodarjih se dečku ni godilo ravno slabo. Iskal je v votlih drevesih in v skalnatih razpokah satovja in medu divjih čebel. Iz tega so pripravljale žene lovcem njih priljubljeno pijačo. Življenje njegovo je bilo v primeri s prejšnjim celó srečno. Res je tudi tu včasih primanjalo hrane, a drugič je bilo zopet divjačine in medu v obilici. Toda vsled neke bolezni, ki je pričela razsajati med čredami bivolov in jih ugonabljeti, so prišli Vandebori v veliko bedo. Lakota in pomanjkanje sta jih primorala, da so prodali vse otroke kot nerabne jedce. Tako je prišel naš mali znanec k nekemu možu v Arušo, ki je imel pa že toliko sužnjev, da ni vedel kam z njimi. Zato je prodal drugega za drugim misijonarjem ob Kilimandžaru. Končno je prišla vrsta tudi na našega Kadšaki in na nekega drugega, bolnega dečka. Na potu v misijon je prenočil pri nekem zamorcu, Mhogo po imenu. Ta je pa ponoči ubil njunega gospodarja ter ju drugo jutro sam privedel v misijon, da ju proda v svojo korist. Toda misijonar ni imel dovolj denarja za odkup obeh otrok. Vzel je torej le bolnega fantiča, za katerega je zamorec manj zahteval. Kadšaki kar ni mogel umeti, čemu je dobri oče dal prednost bolnemu dečku, ki je bil še vrhuvsega poln hudih ran. Zaželel si je torej bolezni, da bi odkupil beli mož tudi njega in da bi mogel tudi on bivati z otroki v misijonu, kjer jih je videl tako veselo igrati se. Njegov sklep je bil kmalu storjen. Kazal se je bolnega in ni jedel, ne pil, ter se le s trudom in opotekaje vlačil okrog. Mhogo, vsled tega vznemirjen, ga je spet hitro odvedel v misijon, in se zadovoljil z vsoto, ki mu jo je ponudil misijonar prej zanj. Kako

srečen je bil sedaj Kadšaki, da je smel ostati v misijonu! Deček je bil poštenega, odkritega značaja in rahločutnega srca tako, da se je precěj vsem priljubil. Učil se je pridno katekizma in poizkušal svojo spretnost tudi na harmoniju. Ko je pasel malo misijonsko čredo, je peval pri tem rad kako božično pesem; pri tem mu je zrlo sanjavo oko po planjavi, koder je nekoč toliko pretrpel. Spominjal se je hvaležnega srca onega blagega dobrotnika, čigar milodar je omogočil misijonarju njegov odkup.

Ne bi li kateri ljubih čitateljev »Angelčkovih«, ako mu dopuščajo sredstva, tudi rad pomogel takemu ubogemu pogančku do enake dobrote ter mu z odkupnino ali z botrinskim darčkom preskrbel prostorčka v misijonu, kjer bi se ubogi zamorček pod skrbnim vodstvom misijonarjev ali misijonskih sester vzgajil v dobrega kristjana? S tem plemenitim činom bi ga obvaroval mnogih časnih nadlog, zlasti pa večne smrti. Kdor pa reši dušo svojega bližnjega, je svoji lastni zagotovil zveličanje. Vsota za odkup enega zamorčka iz sužnosti znaša povprečno 60 K, botrinski dar pa 25 K. Dobrotnik postane tako boter temu zamorčku in mu sme določiti tudi ime.

Uganke.

1. V vodi biva, riba ni; po zraku leta, ptica ni; pod zemljo r'je, krt ni? Kaj je to? Vodena karpja.
2. Drl se je, da so ga vsi ljudje na svetu slišali. Kdo je bil to? Osel na Noetovi barki.
3. Kje se pečenke le na eni strani pečejo? Kjer na drugi strani hiš ni.
4. Na kateri gori je največ križev? Na klopčicu.
5. Kje ima berač življenje? V malhi.
6. Kdaj je nos pod nogami. Kadar muha nanj sede.

7. V hribu posekano, v dolini izdelano, pa ne visi ne v zraku, ne stoji na zemlji. Kaj je to? Coln.

8. Tanji ko dreta, višji ko smreka. Kaj je to?

Dez.

Rešitev uganke v 5.—7. številu »Angelčka«:

Mana gleda — Magdalena.

Rešitev rebusa v 5.—7. številu »Angelčka«:

Vsak na svoj mlin vodo navrača.

(Imena rešilcev morajo izpasti, ker jih je preveč, da bi vsetiskali.)

Besedno uganke in rebus v 3.—4. št. »Angelčka« so prav rešili: Micika Strnadova v Braslovčah; Marjan Janc in Milan Škrjanec v Šmarju; Marica in Konrad Rojnik, Sp. Gorče pri Braslovčah; Slavka Kramer v Mekinjah; Cvetke iz Mar. Vrtca v Šmartnem pod Š. g.; Hafner Matevž v Šk. Loki; Stanko in Slavica Eržen v Radovljici; Ant. Praprotnik v Šmarju pri Ljubljani; Lizika Piklova v Braslovčah; Petrina Bon v Stopičah; Muropoljski, Anton Jandl, Hugon Dekleva in Zdravko Kajnih v Mariboru; Marija in Jožefa Kašič v Mirni; Jezovšek Jelislava in Justina v Hočah; Kuner Drag., Hafner Jože, Završnik Albin, Završnik Nada, Fester Ivica, Fester Ivan in Pavluča v Kranju; Antonin Mici v Kamniku; Fr. Cundrč v Gorjah; Pesek Mirko v Ljubljani; Zorka Logar v Kamniku; Jelovčan Rajko in Al. Demšar v št. Loki; Rozalija Dimić, Marija Lipovšek v Ljubljani; Picek Deša, Mežnaršič Marija, Miklavčič Sibila, Mežnaršič Albina in Franci, Adamič Marija in Danijel v Novem mestu; Požek Vera v Metliki; Pavlica Lipovšek in Danica Germek v Krašnji; Marija Ana Žvanuta iz Šmihela; Ivan Grčar na Brdu; Šuklje Fr. v Ljubljani; Julka in Karolina Češarek v Nemški vasi pri R.; Bežjak Božidar v Ljubljani; Erika Kamenšek, Gelca Dular, Milica, Slavka in Danica Luštek v Kandiji; Francka Blažetova, Francka Smoletova in Ivanka Pristavčeva v Kamniku pri Pres.; Jožef Brišnik, Braslovče; Miladin in Savica Omerza v Ptujju; Sem Ciril in Franc v Ljubnem; Fr. Mesarič v Majšpergu; Milica in Jelica Grilc na Studencu pri Krškem; Micika in Gelca Jančičeva iz Jurkloštra pri Laškem; Aleksič Filomena, Maribor; Vladimir Regally in Marjan Regally v Ljubljani; Marija in Karol Pokorn v Ljubljani; Marjan Bajuk v Novem mestu; Ema Požun

in Fani Močivnik v Sevnici; Svetopolk Pivko v Mariboru; Fuks Karel, Permšek Fr., Mrežar Leopold, Gospodarič Franja v Radečah pri Z. m.; Malčka Draksler, Edita Šimenc, Stiglic Matija, Krulej Pavel, Minka Trepečnik, Renko Venceslav v Zidanem mostu; Podjaveršek Hinko v Celju; Vida Jenčič, Maribor; Roman, Ivo in Leon Modic, Marija Plavšak v Trbovljah; Elvira Gerbic v Ljubljani; Silvija Rojnikova, Marica Vargajonova v Braslovčah; Božidar Drovenik v Ljubljani; Mlaker M., Grmek St., Kirbiš A. in Kolar Antonija v Mariboru; Dragica Rebernak v Celju; Al. Uršič v Krški vasi; Marica Jeraša v št. Lenartu; Milan Černigoj v Mariboru; Marija Orehek v Ljubljani; Bevc Marija, Vidrih Marija, Becele Angela, Brulc Francka, Selak Marija v št. Petru pri N. m.; Homar Verica v Kamniku; Vinko Svetlin na Viru; Rasinger Angela, Žgur Ana, Rihar Lojzka, Rakoc Vera, Špec Anka, Čuk Zmaga, Hribernik Karla, Jernay Frida, Wilfan Jela, Likožar Iva, Dolenc Elza, Miletič Viki, Zavrtanik Marija, Adamič Mici, gojenke II. m. razreda notranje šole pri uršulinjah v Ljubljani. Ivanka Kalin, učit. mešč. šole v Sp. šiški; Kmet J., Stanonik J., Lunder F., Vlah M., Sivka Z., Glavač K., Hafner M., Černe P., Naglič P., Radičnig M., Stalowsky E., Černe O., Rupert M., Mokorel Fl., Renčelj V., Kovič M., Česenj I., učenke III. m. r. v Sp. šiški. Medved A., Božacelj A., Kanoni J., Pišek J., Stanonik T., učenke II. m. r. v Sp. šiški. Tomšič Fani, Corsi Ida, Matko Draga, Gabrijel Lojzka, Robas Pepca, Lapanja Julka, Kerin Stanka, Finžgar Mira, Murn Valči, Vesel Mici, Kastelic Mimi, Muhar Vera, Mrvar Lojzka, Piletič Zalka, Grdenc Draga, Mišjak Mici, Jazbec Meri, Pipan Mici, Pleško Anica, Jug Marija, Drašler Fina, Bevec Marjeta, Kapš Pavla, Essich Danica, Trk Lojzka, Brešan Lidija, Mikec Mina, Sedlar Tončka, Brulc Mici, Florjančič Mici, Knajter Albina, Dular Angela, Kristen Tončka, Cesar Neža, Krall Jeli, Cujnik Angela, Staniša Ani, Brajdot Marija, Ahčin Lojzka, Župevc Ani, Žlebnik Ema, Misjak Tončka, Bele Martina, Lešnjak Antonija, Burgar Justi, Mihelčič Johana, Jakše Marija, Makarovič Dani, Mirtelj Jožefa, Bartolj Olga, Picek Deši, Kastelic Magda, Burgar Mimi, Sitar Iva, Pelko Poldi, učenke 4. razreda v šmihelu pri Novem mestu. Zorko Jožefa, Krušič Rudolfina, Dular Marija, Foršek Olga, Erbežnik Mimi, Parkelj Fani, Spendal Fani, Rifel Rezka, Rifel Nežka, Tomšič Marija, Dular Jelica, Ilovar Milenka, Marija Padršič, Milka Murn, Vera Predika, Alojzija Pavlovčič, Vodnik Mici, Sešek Mici, Gredenc Jožefa, Pezdirc Anica, Jerman Ana, Pavčič Anica, Kos Mila, Jereb Anica, učenke I. raz. meščanske šole v šmihelu. Sattler Karol, Vidic Tonček, Sitar Franci, Zalaznik Joško, Smolinski Pepko, Tonček in Fríc, Sattler Ivana, Vidic Pavla, Mihelič Angelca, Zalaznik Angelca, Zalaznik Tončka, Bas Pepca, učenci in učenke ljudske šole v št. Vidu; Jesih Ivica in Slavica, Kramar Angela, Ana, Fani, Levec Mici, Dora, Ana, Anica, Trelec Fani, Humšek Valči, Müller Mici, Bolte Marija, Cukjati Julči, Ule Hilda, Bidovec Frida, Berger Marta, Prosenč

Marta, Lesjak Ljud., Pustišek Minka, Kreže Zina, Grum Pavla, Pirnat Ana, Avbelj Hilda, Ocepek Draga, Paulič Ana, Kurent Magda, Fabjan Marija, Miklavčič Jožefa, Weber Justi, Roter Fani, Pirnat Martina, Pauscher Joz., Jesih Štefka in Poldka, Kramar P., Sehur Pepca, Horjak Pepca, Urbančič Danica, učenske dekliške šole Trbovlje-Vode; Frančišek in Josip Marovt v Gor. Gorčah pri Brasl.; Bernard Al. v Ljubljani; Dolenc Boris v Novem mestu; Mih. in Anica Pustišek na Zdolah pri Kozjem; Ivana Peternelj v Javorjah; Janez Matko in Filip Jakob Plaskan v Braslovčah; Anica Železnik v Ljubljani; Alojzij Welletz v Ljubljani; Josipina Černe v Ljubljani; Leninšek Iv. in Ant., Strgar Fr., Ogorevc Fr. in Vrstovšek Al. v Globokem; Bahovec Josipina v Ljubljani; Kambič Boris, Gartner Leopold, Oblak Ciril na Rakovniku pri Ljublj.; Bischof Mimica in Heda v Ljubljani; Bischof Rudolf na Viču; Osterman Karlo, Kunc Milena in Drago v Novem mestu; Pavel Göstl v Ljubljani.

Samó besedno uganko so prav rešili: Ivana Lešnik v Framu; Ema Muškatelec in Alojzija Werbole v Kočevju; Mezé Amalija v Mekinjah; Justika Čmakova v Braslovčah; Ado Krajnc v Celju; Banko Marija v Ljubljani; Vrhovnik P. v Kamniku; Vogrinec Anton v Mariboru; Joško Ferenčak v Mostah pri Lj.; Helena Kopač, Tonče Kalan, Mici Kopač in Ančka Kalan v Šk. Loki; Perhavec Peter, Moste; Kristina in Antonija Obersnel v Kranjski gori; Metod in Uroš Legat, Ferdo Hanžič v Sp. Šiški; Milan Drinovec v Kranju; Jakobina Žitek v Novem mestu; Justina U., Vrhnika; Chladek Mar., Grum Antonija, Stante Ana, Črne Ivana, Lončar Jožica, Schuster Gertruda, Šušteršič Majda v Ljubljani; Roman Čelik, Novo mesto; Kristina Jug, Studenice pri Poljč.; Anton Krhlikar v Vačah; Mihelič Jožef v Podbrezjah; Zorko Tavčar v Ljubljani; Marija Manc v Podbrezjah; Ela in Milena Bregar v Ribnici; Albina in Viktor Jarc v Mirni; Mira Škraban v Mekinjah; Vladko Berdajs v Mariboru; Metod Mikuž v Šmarju; Mihevc Mart. v Ljubljani; Joško Pfeifer v Kranju; Fani Svetina v Ljubljani; Marica Petruša v Trebnjem; Sotlar Marija, Bezlaj Pavla, Polanc Hermina, Salamon Jožefa, Haller Olga, Grame Ana, Trbovč Marija, Gospodarič Franja v Radečah pri Z. m.; Antonija, Angela in Frančiška Habjan v Domžalah; šešek Helena v Šmihelu; Karol Stegnar na Rovih; Justina Rak v Toplicah pri Zag.; Čeh Fr. v Cočetnici; Cilka Adamič v Stopah pri Vel. Laščah; Bačatič Ivana in Štern Ana v Framu; Cilka in Jakob Slokanova, Rožica Puncerjeva, Marica Marovtova in Malči Kralj v Braslovčah, gojenke 1. letnika pri uršulinkah v Ljubljani (glej »Vrtec«!); Filip in Alojzij Letnar v Kamniku; Angela Letnar v Mekinjah; Josip Verbič v Sevnici; Beloglava Valerija, Kirbiš Alojzija in Čop Antonija v Mariboru; Matej Hafner, Starman Alojzij in Jožef Inglič v Škofji Loki; Milan Černigoj v Mariboru; Kristinka Jug v Studenicah pri P.; Slavec Valerija, Duh Jožefa, Vidmar Ivana, Starec Jožefa, Ambroš Genovefa, Šulin Marija, Šinkovec Ana, Šetinc Milena, Korošec Elizabeta, Fijauž Štefanija, Božič Danica, Turšič Mici,

Macarol Zora, Kaiser M., Hinterlehner Renata, Koler Elza, Gorup A., Rdinšak El., Badoko M. in Jožefa v Mariboru; Šešek Helena, Mervar Anica, Koščak Julijana, Metlika Danica, Kozina Dragica, Ferlič Tončka, Žagar Marija, Lapanja Marica, Zorko Angela, Ahčin Francka, Bon Štefi, Mehle Minka, Merhar Sr., učenke V. razreda v Šmihelu pri Novem mestu; Ilka Pivk, Zlata Brežnik, France Kuželj, Berta Dereani, Rezula Pirnat, Vidka Počačnik, Mica Peterlin, Zvona Ulčar, Jelka Zupančič, Pavlica Dovč, Stanuša Dovgan, Nuša Verdir, Dana Bezeg, Eli Helmich, Ančka Dolenc, Jana Dolenc, Jana Bullinger, Zmaga Bizin, Maruša Majdič, Boža Benedik, Severa Vodusek, Ančica Svetlič, Nada Strojeva, gojenke I. letnika pri uršulinkah v Ljubljani; Krajšek Fani, Perko Rozalija, Guerra Ema v Hrastniku; Emilija Marin, Bregar Olga, Merk H. Tomac, Lužar in Fink v Kočevju; Skrinjar Lj., Walla A., Uranič Alb., Walla Irma, Kajtna Anica v Trbovljah-Vode; Mat. Bobnar v Lahovičah; Kokalj Simona, Rozman Meri, Birinuša Anica, Medica Lida, Verovšek Anica, Niklsbacher Magda, Pustotnik Ana v Ljubljani; Ana Žunkovič v Podovi; Ivana Jernejčič v Radečah pri Zid. m.; Evica Stopar v Kranju; N. Starec v Kočevju.

Samó r e b u s so prav rešili: Jožica Stanonik, Bogoslava Stanonik, Stanislava Pahor, Jovo Žeberč, Nevenka Koretič v Sp. šiški; Štefan Sušec in Kastelic Gabriel v Ljubljani; Frantar Svetozar v Ljubljani; Jernej Hribar in Pučko Andrej v Dobu; Lobovec Voleslav, Viktor Kianta v Ljubljani; Albina in Vilko Jarc na Mirni; Rudolf Gaberšek, Celje; Rudolf Pišljar v Ljubljani; Joško Jeraša v št. Lenartu; Levec Janko, Uranič Alb., Frajle Marija v Trbovljah-Vode, neimenovan; Ogorevc Fr. in Jože, Podgoršek Edi, Zorčič Viktor, Ant. Dirnbek, Rezika Radanovič v Pišecah; Vrstovšek Ivan, Ogorevc Roza, Neža Črnelc v Globokem; Jevc Mira, Niklsbacher Magda, Kokalj Simona, Lehrmann Jožica in Pustotnik Ana v Ljubljani; Marga Bevec, Pavla Kapš, Poldka Kralj, Anica Janc, Marica Klinc, Olga Zupančič, Jožica Jakše, Mija Globočnik, Angela Javornik, Mimica Foršek in Mici Čeligoj, učenke ljudske in meščanske šole v Šmihelu pri Novem mestu; Benedičič Milica, Pavlovčič Nežka, Dim Hema, Verdir Stanislava, Pavlin Danijela, Pisansky Pavlina, Žitnik Franciška, Rus Cirila, Križan Marija, Drašler Ljudmila, Štraus Vida, Lavrinšek Kristina, Knez Ana, Hribar Ljudmila, Vehovec Cir., Drčar Emilija, Uhan Ivana, Popovič Draga, gojenke I. b razr. mešč. šole v Šmihelu pri Nov. mestu; Požek Marija in Danica, Hace Kristina, Burgar Cecilija, Kulovic Marija, Lavrin Katarina, Šobar Marija, Furlan Ana, Kalčič Ljudmila, Premru Marija, Pintar Cecilija, Anžič Marija, učenke I. b razr. mešč. šole v Šmihelu pri Nov. mestu; Počačnik Marica, Pavlin Malči, Drašler Fina, gojenke III. razr. mešč. šole v Šmihelu pri Novem mestu.

Posetnico in rebus v 1.—2. št. »Angelčka« so še prav rešili: Mavrič Pepka, Kristina Urih, šola na Vratih; Zlatar Viljem, Zlatar Peter, Muta; Slave Valerija, Grmek št., Kos Franciška,

Gorup Antonija, Kaiser Marija, Stupan Filomena, Božič Danica, Macarol Z., Toplak Kristina, Mlaker Marija, Kolar Antonija, Mlaker Marija, Robinšak Ilza, Starec Jožefa, Duh Jožefa, Kirbiš Alojzija, Vidmar Ivana, Turšič Marija, Ambroš Genovefa, Badoko J. v Mariboru; Lavrinšek Milica, Skvarč Olga, Tolar Zofka, Tršelič Tončka, Videnič Pavla, Zajec Micika, učenke 3. razreda, Cerklje ob Krki.

Samo posetnico v 1.—2. številu »Angelčka« so prav rešili: Evica Stopar v Kranju; Rudo Gaberšek v Celju; Josip Verlič v Sevnici; Štefko Prislan v Braslovčah; Zupan Vladimir v Ljubljani; Marija Bolta v ?; Bronislava Petrič, Elza Janovsky, Marija Bukovic, Stanko Ložar v Ljubljani; švent Bogdan v Ljubljani; Hubert Korošec v Kranju; Mišvelj Rozi, Srebotnjak Olga, Lamovšek Minka, Mezi Mici, Slaper Mici, Marinšek Delči, Počkaj Zofka, Reven Lojzka v Ljubljani; Albina Jarc v Mirni; Brumat Adolf v Ljubljani; Dolar Marjan v Ljubljani; Kristinca Štefe, Ivanka Grilc, Lojzika Močnik v Žabnici pri Škofji Loki; Ivanka in Manica Eržen, Kati Rešek pri Sv. Duhu pri Šk. Loki; Cilka, Mici in Meta Zupan v Žabnici pri Škofji Loki; Ivanka Zajc v Sodražici; Berčič Francka, Naglič Francka v Šk. Loki; Stanko Eržen v Žapužah; Rajko Praprotnik v Ljubljani; Lavrič Bogomila in Danica v Škofji Loki; Marja Golobičeva, Rado in Ivo Gerdenc na Dolžu pri Novem mestu; Cilka Slokanova in Lizika Piklova v Braslovčah; Emil Zmazek v Mariboru; Minka Strnadova v Braslovčah; Marija Buh v Ljubljani; Joško in Mija Schleimer v Ljubljani; Velislav Loborec v Ljubljani; Božidar Podkrajšek v Ljubljani; Černič Štefka v Ljubljani; Oskar Hrastnik v Št. Jurju na Pesnici; Henrik Čamernik na Poljanah pri Št. Vidu; Klešnik Roman v Kašlju; Veronika Pestiček in Micka Polančič v Št. Ilju; Vera Požek v Metliki; Ant. Kraljič, Št. Jurij; Goršek Rud., Mesner Lucijan, Rojc Fr., Weber Jos. v Kamniku; Olga Grum v Šmartnu pri Litiji; Martin Kunaver, Selo; Fr. Čeh, Sv. Anton pri Slov. Gor.; Ivica Jesih, Albina Vranič, Pavla Kramar, Mici Levec in Draža Očepek v Trbovljah-Vode; Čuk Ljubica, Grm Marija, Kozina Stanislava, Šumi Vela, Dovžan Albina in Viktorija, Gerzinič Marija, Anderlič Ana, Roš Franja, Posovec Valentina, šavli Sava, Trink Marija in Kozina Ana na Vrtači, Ljubljana; Kek Marija v Ljubljani; Gerti Vilman, Josipina Bahovec v Ljubljani; Zalka Mogel v Letušu; Ign. škoda v Čatežu; Matija Bobnar v Lahovičah; Milar Roza, Levstek Ana, Mladkovič Rezika, Slovenec Karla, Turšič Fr., Lopatič Lojze, Gistar Fr. v Cerkljah ob Krki; Jozefa Rus v Žužemberku; Jerica Štrekelj, Lenčka Pipan, Justina Linke, Elza Ema, Nežka Linke, Minka Kalan, Eli Blaznik, Tonči Pokoren, Anica Marguč, Anica Eržen v Škofji Loki; Petanič Fr., Jeršič Fr., Zorčič Viktor in Podgoršek Edi v Pišecah; Anica Srebrnič, Justika Poderžaj, Krušič Jelica, Godunc Malčka, Gobec Rezika, Vozlič Hedvika, Lakner Vikica, Čater Marica, Črepinšek Micika, Golob Anica, Renčelj Zorišlava, Karba Cirila, Divjak Ivanka, Jager Anica in Tončka, Hrastnik Štefka, Sikošek Jožica, Žekar Anica,

Šonc Rožica, Jurkošek Angela, Tratnik Zalka, Svetl štefica, Berger Anica, Zupanc Katica, učenke II. razr. čč. šolskih sester v Celju.

Samo rebus v 1.—2. številki »Angelčka« so prav rešili: Bogdan in Vladislav Dominko v Zgornji Šiški; Marija Krvina v Ljubljani; Fr. in Martina Kunaver, Selo (Gor.); Pavla Kramar, Draga Očepek, Zina Kreže, Fani Trelc, Mici Müller v Trbovljah-Vode; Črne Olga, Vrtača-Ljublj.; Angela Gospodarič v Ljubljani; Anica Gospodarič v Ljubljani; Anica Srebrnič, Krušič Jelica, Podržaj Justika v Celju; Žlebnik Jožefa, Murn Ljudmila, Zorko Jožefa, Čuček Jožefa, Krušič Rud., Špendal Franč., Dular Mar., Zupancič Olga, Kos Ljudm., Šepic Marija, Gabrijel Marija Paučič Ana, Pezdirc Ana, Vodnik Marija, Gerdenc Jožefa, Magišta Marija, Magišta Ana, Rifelj Neža, Šesek Marija, Mihelin Karolina, učenke I. mešč. razreda v Šmihelu pri Novem mestu.

Mnogo naročnikov nam je že poslalo povišek (za »Vrtca« s priložo 8 K, za »Angelček« 3 K); nekateri so nam v svoji dobrotljivosti poslali celo več, kot znaša naročnina. Njim smo za njihovo dobrohotnost še posebno hvaležni. Naj se nas spomnijo še tisti naročniki, ki do sedaj še niso poslali poviška. Časi so za liste silno hudi; pa s skupnimi močmi bomo list vzdržali.

Uprava »Vrtca« (Ljubljana, Sv. Petra cesta 80) priporoča »Angelček« l. 1919. Posamezne številke so sešite. Cena celemu leiniku je 5 K. Denar se pošlje po položnici, ki je priložena listu. Šolska mladina, ki primernih knjig vedno bolj pogrēša, bo z veseljem segla po »Angelčku«.

Rešilce moramo prositi topot — znabiti prvič, odkar list izhaja — oproščenja, če ne natisnemo vseh imen: polovico lista bi nam vzela. Sodimo pa, da je čitateljem vendar ljubša katerakoli poučna ali pripovedna snov v listu kakor obilica praznih imen. Opozarjamo tudi iznova na to, da se sprejemajo imena rešilcev-naročnikov v prihodnje le tekom 14 dni po izidu lista.

»Angelček« stane 6 kron na leto. Izdaja društvo »Pripravniki doma«.
 Urednik: Jožef Volc, župnik na Rovih. Oblastem odgovoren: Ludovik Tomazič. — Za upravištvo: dr. Jožef Demšar, profesor v Ljubljani, Sv. Petra cesta št. 80. Natisnila »Jugoslovanska tiskarna« v Ljubljani.